

LA SOLUCIÓ COM A PRETEXT DE LA VIOLÈNCIA

La marató armamentística protagonitzada per les dues prepotències mundials ens ha tingut a tots d'espectadors badocs i avorrits més de tres dècades. Si fem cas de les aparences informatives, l'una abandona i l'altra diu que per què córrer més si ho ha de fer sola.

A aquest fet -sòlit, per altra banda-, cal mirar-li el folro. No ens entretindrem ara a explicar que no és pas cap mòbil pacifista que aconsella endreçar trastos, més d'un ingenu ho farà de bona fe. Deixarem dit, només, que el potencial destructiu de les respectives maquinàries bèl·liques queda intacte, i la seva operativitat, millorada. Es desfan de tot el material obsolet, emmagatzemen les noses, redueixen plantilla i surten per TV com artífexs de la pau. De neteges sempre se n'han fet, és a dir, sempre que ha calgut, el que passa és que abans convenia fer-les amb discreció -que l'enemic no cregués que s'afeblia-, i ara es fa organitzant un vistós festival benèfic on tots els desgraciats del món som perdonats.

Volem parlar del folro, de totes maneres. ¿Quina filosofia -o lògica- empara la conducta bel·licista, que resisteix èpoques, règims polítics, conjuctures, que ningú se'n declara partidari, i que tothom justifica en un moment o altre, per algun motiu o altre?. És la "filosofia de la solució".

En un univers que avança entròpicament -els físics ho diuen-, l'home és l'excepció. No tolera el desordre ni el conflicte permanent, i -mala sort- està condemnat a conviure-hi. No pot baixar de l'univers, en marxa cap al desordre. Tant en l'àmbit personal com en el social, ha de lluitar esgotadorament contra tots els conflictes en els que està embolicat, i això tensa. El perquè de tant nequit s'explicaria per l'afany de restablir, tant sí com no, l'ordre, perdut a cada pas. Es fa impossible compartir l'existència amb el conflicte pendent: se li ha de buscar immediata solució. Els homes i els Estats tenim i tenen velles solucions als conflictes. La guerra -anomenada també conflicte armat- fa d'instrument de solució.

Dit així, tant lineal, podria semblar inútil predicar antimilitarisme, però no ho és. El fil té el seu punt dèbil, per on

s'ha de trencar; és, és clar, el més amagat i el més susceptible d'enganys: el conflicte.

Deixant a part els conflictes personals -objecte de la psicologia-, els governs, històricament, s'han tornat mestres en la creació de conflictes absolutament estranys a la gent i als seus interessos, però en els que, de mica en mica, amb mil subterfugis, aconseguen involucrar-la. Sempre són poques les veus que es rebel·len en contra de l'engany de la guerra quan ja s'ha fet el caliu militarista suficient. Els governs invoquen principis, banderes, greuges, races, i qualsevol cosa que toqui la fibra. Les escasses veus són titllades, amb ferotge violència -per pacífics pares de família-, de covardes, traïdores, corruptes. D'aquesta manera va prenent cos la carn de canó, a punt per tirar-se la terra als ulls, en els dos sentits: anar en contra del seu interès -la pau- i morir.

Per què la solució de la guerra?, per què la coartada constant del diàleg mentre s'untan les ogives nuclears a la rereguarda? Perquè es busca la solució, solució immediata, i el diàleg no els mereix cap confiança: és lent i sempre s'ha d'afluixar. Si no hi hagués els recursos violents i el diàleg fos l'únic mitjà de solucionar conflictes, segurament se'n solucionarien pocs, però no hi hauria guerres, hi hauria conflictes sense solució. I què? Aprendre a tolerar el pacífic desordre al voltant nostre seria una contundent actitud d'insubmissió. Els polítics militaristes quedarien pèl a pèl, només amb les mans per tapar-se les pistoles.

Obsedits per l'ordre vivim en perpetu desordre, i com que res fa preveure que vulguem renunciar a l'intent d'ordre, renunciem, almenys, a la filosofia de la solució: pretext de la violència. Els EUA, l'URSS i tots els altres estan preparats ara, com sempre, per solucionar ràpidament qualsevol conflicte. No desistiran pas fàcilment a fer matar per poder viure en l'il·lusió de l'equilibri.

Zus Vivancos

**EN
JOSEP MARIA
MORAGRIEGA
JA ÉS EN
LLIBERTAT!**

L'EXÈRCIT, UNA EINA MORTAL

L'argument més estès que se sol fer servir per justificar que un estat sobirà mantingui un exèrcit és el que diu que en cas d'invasió estrangera bé necessita defensar-se d'aquest possible atac enemic i per tant cal estar ben preparat (és a dir, armat) per rebutjar-lo. Passant per alt el fet, no gens menystenible i que s'obvia amb massa freqüència, que sovint la legitimitat i sobirania de certs estats és més que discutible i que les fronteres arbitràries que separen uns i altres no són res més que eficaços sistemes per crear ressentiment entre pobles que es podrien entendre bé, jo pregunto als que esgrimeixen aquest argument: quants exèrcits, al llarg de la història, han defensat realment els interessos del poble al qual estan teòricament servint?

Només cal recordar tots els cops d'estat que hi ha hagut -promoguts per militars quasi sempre-, guerres civils i dictadures sostingudes infaliblement -i simptomàtica- per les armes i el gran capital, per veure que ben poques vegades l'exèrcit ha deixat de servir els interessos d'una minoria repressora. Se'm pot dir que si no hi haguessin hagut exèrcits que s'haguessin enfrontat, durant la II Guerra Mundial, al feixisme i al nazisme, aquests haurien dominat el món, però és que, no ho oblidem, que "gràcies" a aquests exèrcits "salvadors" mitja Europa va estar dominada per un estalinisme ferri i l'altra meitat està dominada, encara ara, per uns Estats Units d'Amèrica que ens fan ser còmplices de, per exemple i sense anar més lluny, una guerra del Golf que ens fan creure que també és nostra -i el trist és que molts s'ho han regut.

I és que ja només repassant un seguit de fets que han ocorregut en poc menys de deu mesos, aquest mateix 1991, es pot apreciar quina és la funció exacta dels exèrcits: massacrar població indefensa a Bagdad, reprimir brots d'independència a les Repúbliques del Bàltic, perseguir i matar covardament els refugiats kurds al Kurdistan, provocar un cop d'estat a l'URSS i defensar violentament i engegada l'unitat d'un estat artificial que només vol mantenir una minoria, a Iugoslàvia. Si de tot això se'n diu

defensar la població, potser valdria més que no l'haguessin defensada tant. A més, en una llei inversament proporcional, d'un cinisme vergonyós, quant més poderós és l'exèrcit, més temut -i odiat- és per al seu poble, i quants més diners en defensa hi desprèn l'estat, menys diners inverteix en ensenyament i cultura.

Però seria una simplificació, també, pensar que els exèrcits es creen i mantenen per generació espontània, com si al seu darrera no hi hagués un estat i una voluntat polítiques determinades. És a dir que l'arrel del militarisme no està en l'exèrcit "per se" sinó, és clar, en tot un sistema de valors, beneït fins fa poc per la majoria de la societat, que s'assenta sobre l'animal llei del Talió i en l'irracional i feixista principi de dissuasió, generador d'un encadenat d'injustícies, l'última anella del qual és la guerra. Un sistema que, per sort, i gràcies a moviments com el de la insubmissió, ja no està tan acceptat com anys enrere.

Malgrat tot, no som pas tan il·lusos com per creure en la supressió immediata dels exèrcits, però sí que a llarg termini és factible pensar en una societat sense militars -entenenent el terme "militar" en un sentit més ample que l'estrictament castrense-, cosa que vol dir suprimir un ofici que, ras i curt, consisteix en reprimir i, si s'escau, matar, en nom d'una causa que, normalment, és mesquinament econòmica. L'aconseguir-ho és responsabilitat de tots els que creiem en la pau, i recolzant alternatives com la de la insubmissió és una manera pràctica de fer les primeres passes en el camí cap un món sense exèrcits que, de retop, vol dir un món sense fronteres i, per tant, amb més entesa entre tots els pobles.

Miquel Vilardell.
Assemblea Antimilitarista i d'Objecció
d'Osona

TRES

DOS

UN

CERO

DEMOCRÀCIA O EXÈRCIT

La personalitat humana es forja a partir d'un cúmul d'influències aportades pel medi; aquesta és aconduïda per una educació que introdueix una base cultural a cada individu, i el converteix en una ment oberta i activa. Això esdevé el fonament per arribar a confegir l'objectiu de tota personalitat, que és el criteri propi. Un bon criteri propi - personalitat- es desprèn de la creació i recreació del sentit crític respecte l'entorn en el qual es desenvolupa l'individu, del saber triar d'entre totes les influències aportades pel medi, aquelles que interessen més de les que interessen menys; acceptar les que s'interpreten com a bones, rebutjar les que s'interpreten com a dolents. En definitiva, de saber escollir allò que respon a les pròpies necessitats. Donat que no tothom té les mateixes necessitats, ni la mateixa manera d'interpretar la realitat, els criteris són diversos i diferenciats, de no ser així no es donaria el que en diem personalitat. Intentar unificar criteris és difícil, crear un criteri absolut es contradiu amb la raó de ser i d'existir de l'home en societat, només propi de l'ambició de poder i de ments mal intencionades; per això l'única solució és el consens.

Neix ja des d'aquesta òptica al segle V a.C., un model polític, consolidat en mans de Pericles, anomenat democràcia. L'objectiu és de no sotmetre's a un únic criteri, sinó participar de totes les formes possibles d'entendre i percebre la realitat. Tanmateix aquesta amplitud de criteris es circumscriu a l'èlite atenènca, els que ostentaven el títol de ciutadans, representants de només un 21% de la població real; la resta: els esclaus (47%), metecs (treballadors i artesans atenènics no descendents de la casta atenènca) 32%, servien a la minoria pensant. Evidentment el que era democràcia grega, sense deixar de ser un avenç, en té poc de democràcia en els nostres dies. Com qualsevol creació humana, la democràcia ha sofert una evolució, i en el transcórrer de la humanitat -amb els seus avenços i conseqüents retrocessos- ha estat susceptible als canvis teòrics i pràctics, donat que qualsevol forma d'organització social requereix una constant actualització que s'adigui amb el progrés i la realitat del moment.

Tot i aquesta constant necessitat de regeneració, l'actual estat democràtic manté dins seu components socials força arcaics. Com a màxim exponent d'aquests tenim l'exèrcit. Només cal donar un cop d'ull a la doctrina interior d'aquest estament, estructurat verticalment: un ple poder del superior respecte la persona que hi és per sota. La voluntat, inherent a la personalitat humana, criteri i guia, queda desplaçada fora d'ella i és tiranitzada per un valor absolut extern; aquest pren les decisions i les formes d'actuació, executades robòticament pel grup corresponent. Preval així la idea totalment antidemocràtica d'uniformitzar persones i per tant personalitats. És així com el govern, emparant-se en el poder de l'estat, obliga encara als joves a sotmetre's a un període d'alienació. No cal dir, que aquest temps en el qual un és privat del dret a escollir d'acord amb la seva consciència, es converteix en un mena de filtre de driteris; això sovint pot deixar seqüeles en la personalitat de l'individu, fet que és digne d'un estudi psicològic més acurat. El més curiós del cas, és que el govern en el seu últim projecte de llei de reforma del servei militar, encara titlla aquest, com una forma d'integració i aprenentatge de la vida en democràcia dels joves.

Una de les idees utilitzades per a justificar el servei militar obligatori, és el fet de què un possible exèrcit professional

formaria una massa d'homes desvinculats de la societat, aquesta podria prendre tal autonomia que significaria un risc per a la democràcia. La veritat, és que en el mateix moment en el qual es dirigeix obligatòriament una part dels individus de la societat, ja pressuposa una desvinculació forçada d'aquests de la resta de la societat corrent; àdhuc ja és de per si mateix un atemptat envers la democràcia que es consideri prioritari la defensa militar del territori, i m'agradaria subratllar el terme militar -que no dóna cabuda a cap altra opció- per sobre de qualsevol altre dret fonamental de l'home. L'actual model d'exèrcit, té l'origen en el segle XVIII fruit de la revolució francesa, es basa en uns postulats de defensa del "territori nacional", vetllant per la seva integritat. Això fa que l'exèrcit prengui una hegemonia, un control d'aquest també nou estat nacional més o menys artificial, que fa que es giri contra els seus propis components; si bé, Rousseau establí prèviament uns conceptes essencials per la democràcia i l'estat modern: la societat es basa en un pacte que regeix la relació social sense esclavitzar ni alienar els membres que la signen. És a dir, l'individu forma part d'un tot, però no es deu a ningú que li manllevi la llibertat. Conseqüentment qualsevol forma d'exèrcit representa un risc per a la democràcia. No sembla lògic doncs, que la democràcia albergui en el sí de la societat un estament antidemocràtic.

Recentment es celebrà aquest mes de setembre passat a Grècia, el 2.500 aniversari de la creació de la democràcia. Per sort nostre, aquesta llunyana democràcia, no té res a veure en l'actual, donat que ha estat susceptible als canvis imposats per les necessitats humanes; esperem que la d'ara sigui susceptible a més canvis d'acord amb els nous drets humans i avanci vers models més perfectes.

Albert García Catalan

Insubmis i estudiant de filosofia a la Universitat de Barcelona.

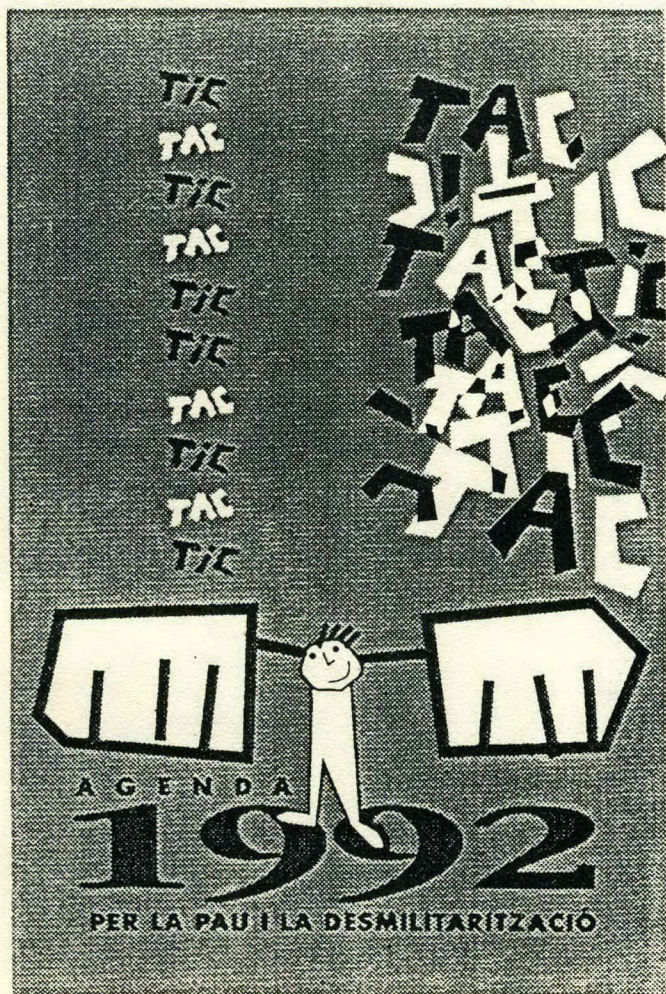

AGENDA 1992 PER LA PAU I LA DESMILITARITZACIÓ

Una agenda privada...?
Un manual antimilitarista...?
Una guia d'adreces de grups...?
Una pel·lícula de dibuixos animats...?
Un dietari històric del moviment pacifista...?
Tot això ho trobaràs en aquesta agenda.

- 55 referències històriques.
- 12 fotografies.
- 12 articles.
- 107 adreces de grups i organitzacions que treballen per la Pau i la desmilitarització.
- Tots els jutjats militars i presons a on enviar les cartes de suport als presos de consciència.
- Les guies imprescindibles per no fer la mili i enrabiar en Solchaga fent objecció fiscal.

divendres 14

dissabte 15

diumenge 16

FEBRER

Família exalta el Llaure
Foto: Michael von Graffenhofen

INSUBMISSIÓ.

Aquest mes es commemora el tercer aniversari de la presentació dels primers suïcidis. El 20 de febrer de 1989, 57 objectors d'arma de Tarricó de Catalunya, es presentaren davant dels jutges militars en una acció pública en expressar la seva negativa a començar el servei militar (SM). Aquesta acció, que comportava el processament judicial, es va vinculada amb les concentracions al carrer dels grups i organitzacions antimilitaristes que s'oposen a la llei d'objectes de més de 200 antimilitars (agente per insubmissió). Aquesta es responibilitzava d'haver iniciat els objectes a no incorporar-se a la mili, la qual cosa és penalitzada amb el mateix grau de condemna que l'acte de desobediència marcial.

Des d'aleshores, més de 2.000 joves han rebut la ordena d'incorporació al SM o a la Previsió Social Substitució (PSS). Pel que desqualificarem l'estadística d'insubmissió per radical i marginal als resultats assolits en el període de temps transcorregut ha de ser recíproc de reflexió no en soló el fet quantitatiu del nombre d'insubmissos. Tenim el deute públic creat al voltant de la mili i del reclutament que, com a primer resultat, ha comportat la recent modificació de la Llei del SM, ha dificultat per aferrar judicialment els nombrosos insubmissos presentats la reducció del procediment militar per civil i la repensió selectiva. I, finalment, les repercussions a nivell internacional, amb accions de suport als objectors suïcidis i el carrer d'antidotació de grups, sobretot europees, que reusen en la insubmissió el salt necessari per superar la internacionalització de l'objecte de consciència de la PSS subterfuge.

Però en els resultats han estat més espectaculars és a nivell popular, de carrer. El moviment generalitzat és que l'actitud de desobediència és més que legítima, necessària. Treu dels "malva pànics" de som, d'alguns "intel·lectuals orgànics" i dels que per "corporativisme" (dirigents militars) no poden representar cap altre paper, el moviment generalitzat ha estat de suport i admiració pel que permeten una decisió tan arriesgada. Una actitud que tal vegada caldrà que més acompanyada d'un compromís més gran per part dels actives socials que representen mitjançant com la de la insubmissió sense que s'impliquen en la mesura de les seves possibilitats. Però també hi ha qui respon sovintament, els consensuar de personatges que amb la seva oportunitat aconseguen han fet possible la publicació d'articles vergades del "Manifest contra la mili", els que, a més enllà, s'han implicat fins a les darreres conseqüències amb les autonegociacions, els mitjans que s'han ofert per realitzar recitals en suport als insubmissos o que han recollit els títols dels seus cançons, els dibuixos que han ofert obres seva, en fi, la gent autònoma que ha participat en accions, concentracions i manifestacions. Tota col·laboració al voltant dels qui han pres una decisió tan compromesa com la insubmissió i tota la sensibilitat i veïnicia a través una xarxa de mitjans que ens acciona més a l'època de l'es llavatge que al segle de

10,5 x 15 cm, 200 pàgines. Coberta a 3 colors.
Punts de venda:
Casal de la Pau,
MOC Badalona,
El LOCAL, carrer de la Cera, 1 bis 08001-BCN.
Comandes MOC Alt Empordà
(adreces pàg. 2)

ADRECES

-Comitè per la Pau d'Inella c/ Sectoria, 27 08011 Barcelona (Barcelona)	12800 Canadell (Pirineus)	-Grup Promotor de Justícia i Pau c/ Sant Antoni Claret 6 20018 Iruya (Gipuzkoa)
-Comitè d'Acció Pau i Desarmament c/ Fontanella, 14 08010 Barcelona (Barcelona)	-Comitè d'Acció Pau i Desarmament c/ Fontanella, 14 08010 Barcelona (Barcelona)	-Servei Juvenil La Marbella Pg. Escarot, 41 08104 Sant Joan de Vilatorrada (Brida Oriental)
-Comitè per la Pau de Sant Andreu c/ Rubió i Orta, 53 08010 Barcelona (Barcelona)	-Comitè per la Pau de Cerdà c/ Canals, 2, 2n 09400 Cerdà de Valldigna (Llivia)	-Justícia i Pau c/ Ferreries 8 07011 Palma de Mallorca (Mallorca)
-Iniciatives per la Pau al Desarmament c/ Canals, 102 08010 Barcelona (Barcelona)	-Col·lectiu per la Pau c/ Canals, 2, 2n 09400 Cerdà de Valldigna (Llivia)	-Assemblea Alternativa de Palma c/ Fontanella, 14 07011 Palma de Mallorca (Mallorca)
-Assemblea d'Objectes Fiscal c/ Guadalupe, 6 i 10 08022 Barcelona (Barcelona)	-Grup d'Educació per la Pau Pg. de Sant Joan, 41 08004 Girona (Girona)	-Col·lectiu Obrer Popular C/11 bis, 8 local 1 08201 Rubí (Maresme Occidental)
-Assemblea d'Objectes Fiscal c/ Guadalupe, 6 i 10 08022 Barcelona (Barcelona)	-Ateneu Liberal de Gual Aparc 156 08600 Gual (Baix Llobregat)	-Ateneu Liberal de Girona Aparc 112 09211 Sta. Coloma de Gramenet (Barcelona)
-Col·lectiu Sorolla 44000 Sarriena (Pàndol)	-Justícia i Pau Aparc 151 17010 Girona (Girona)	-Justícia i Pau c/ Prades, 35 43011 Tarragona (Tarragona)
-Col·lectiu de Montbau (Pàndol)	-Ateneu Popular de Pont c/ Pau Claris, 10 20008 Iruya (Gipuzkoa)	-Col·lectiu d'Ecologia
-Ateneu Racionalista i Popular Aparc 100		

LA TRIENNAL DE LA IRG

La Internacional de Resistents a la Guerra (IRG-WRI) és una organització internacional que va néixer el 1921, després de i com a resposta combativa a "la guerra que acabaria amb totes les guerres" (quina hipocresia!). Està clar que fins que no s'acabi amb les causes que evocuen a les guerres, la IRG haurà de seguir amb les seves lluites socials noviolentes. (I de fet, ja porta 70 anys!).

Cada tres anys, la IRG-WRI fa coincidir la seva trobada anual -on hi participen tots els grups membres- amb la Trienal, que dura 4 o 5 dies i és oberta a tothom. A diferència de les trobades anuals, que són més tècniques i organitzatives, les Trienals tenen un caràcter més dinàmic i informatiu de la realitat socio-política d'arreu del món, i funcionen a base de grups de treball, tallers, vídeos, i extres....

El 1988 la Trienal va tenir lloc a Mariehamn (Aland), i enguany, el 91, ha estat a La Marlagne (Bèlgica), durant els últims dies de juliol i els primers d'agost. Totes les mogudes i daltabaixos de la política internacional que ens han alterat tant els darrers mesos han donat prou incentiu perquè a la Trienal es fessin cursos força interessants, com ara "Venda d'armes", "El nou ordre mundial", "Respostes noviolentes als conflictes ètnics", "Estratègies noviolentes i moviments populars", "Respostes noviolentes als conflictes de l'Orient Mitjà", "Militarització, pobresa i alliberació de la dona", entre d'altres...

Fins fa poc, aquestes trobades sempre havien estat molt centralistes per part dels països europeus, és a dir, sempre s'havien fet en aquest continent i, a excepció de grups dels Estats Units, hi havia molt poca participació de països d'altres indrets del món. Enguany, el panorama ha canviat força: hi ha hagut molta gent d'Amèrica Central i del Sud, d'Àsia, d'Àfrica,.... gent que venia a explicar les realitats dels seus respectius països i a buscar formes i forces per combatre els problemes socials i polítics. Això és un clar indicatiu dels canvis accelerats -massa accelerats- que està patint avui la història: ara els protagonistes dels conflictes ja no són tant els russos i els americans, o els europeus, sinó que es traslladen als països del 3r món, on s'estan destapant d'una vegada les repressions i injustícies que estan vivint allà.

Molts grups alternatius, antimilitaristes i pacifistes d'arreu del món formen part de la IRG, i donen a conèixer els conflictes dels respectius països des d'un punt de vista més crític i sincer. Així doncs, vam poder escoltar les versions d'un grup pacifista eslovè sobre els conflictes que es produïen a l'Estat iugoslau, les raons de l'abandó de la lluita armada al qual ha optat el grup colombià M-19, el panorama de la insubmissió al guiri, etc., etc., etc.....

L'Estat iugoslau en els inicis del conflicte

L'eslovè Marko Hren, membre del "Centre per la cultura de Pau i Noviolència" a Ljubljana, ens explicava el poti-poti que era Iugoslàvia: Una barreja incongruent de llengües, cultures, escriptures, religions, etc...., empaquetades totes elles dins un Estat governat per un partit polític durant les 4 darreres dècades. Els dos problemes més immediats que es presentaven a rel dels moviments nacionalistes que corren per allà eren, d'una banda, la militarització de les societats, que suposava un entrebanc de cara a revitalitzar l'economia i els problemes socials, i generava més atur i pobresa. D'altra banda, els conflictes nacionalistes desencadenaven accions terroristes i enfrontaments armats, i en aquest nou marc de transformació és on s'haurien de redefinir els conceptes de democràcia, alliberació nacional i xenofòbia.

De totes les repúbliques iugoslaves, la que tenia el destí més tràgic era Sèrvia, ja que és on més s'havia inculcat una mentalitat militarista, basada en el rebuig dels albanesos, croates i eslovens, per considerar-los els responsables del fracàs del socialisme actual -especialment per la degradació econòmica i social de l'Estat. Ara, les àrees de conflicte estaven incrementant i si fins feia poc tot es reduïa -o això és el que es pensava- als enfrontaments entre servis i croats, ara es destapaven uns altres focus de conflicte com eren els d'Albània, els de Bòsnia, els de Knin, etc... I encara que tots aquests conflictes trobessin solució (sorgiments de nous Estats o una federació acordada) les repúbliques tindrien més autonomia i sobirania, però conseqüentment, les minories de tots els Estats quedarien sense cap tipus de poder i, davant el clima xauvinista, s'organitzarien per defensar els seus drets. L'auto-organització significa en molts casos militarització i mobilització

social.

Eslovènia, en canvi, representava l'excepció de tot aquest enrenou, i va optar per una resolució noviolenta a la qüestió nacional. Després de la declaració d'Independència per part d'Eslovènia, Croàcia també s'hi apuntà i els respectius presidents d'aquestes repúbliques van proposar com a solució al conflicte iugoslau "la unió d'Estats sobirans", però els presidents de Sèrvia i Montenegro insistiren en una estructura federal.

Donar suport a aquests Estats que opten per l'estratègia de desmilitarització (com passa a les repúbliques bàltiques) era un primer pas molt important per combatre la crisi del resorgiment dels nacionalismes. Tanmateix, ara per ara, un dels principals perills per l'Estat iugoslau era que fos un Estat centralitzat i reforçat per un exèrcit federal. Marko Hren, doncs, ja preveia el que uns mesos més tard podria succeir a Iugoslàvia.

M-19: de la lluita armada a l'estratègia noviolenta

A Colòmbia sempre s'ha viscut sota una política incerta i inestable, situació molts cops aprofitada per les dictadures militars. Això donà peu a l'aparició d'organitzacions de moviments populars, entre elles, el M-19, un grup popular armat que nasqué per combatre i fer front a les repressions i injustícies que vivia el país. Però després de valorar les experiències negatives, les pèrdues humanes i materials que els havia costat, l'organització va fer un replantejament i el 1989 van decidir optar per una estratègia noviolenta de lluita i abandonar les armes. Dins els paràmetres d'aquest canvi d'estratègia s'inclouia la participació en els processos electorals dels països, i tot i el risc que això suposava, en les primeres eleccions ja van aconseguir el 25% del total dels vots, i 6 mesos després, en les eleccions colombianes, sigueren la força

majoritària.

Ara, però, tocava replantejar-se l'estratègia, i agafar potser altres models de lluita dels que els havien servit fins aleshores, tot i que veien clar que un model no es pot extrapolar així com així en la lluita d'un poble perquè la situació real i actual d'aquest no coincideix ben segur amb la del model.

El que pretenien amb aquest canvi de lluita era sobretot obrir-se a la gent (per això havien de trencar amb els propis esquemes militaritzats). En aquest sentit, es defineixen entre el que és un moviment popular -que pretén treballar amb i per la gent- i un moviment polític - que exigeixi una participació en la política institucional del país. Tots dos són complementaris, perquè aquesta gent té clar que per assolir els canvis pertinents per una democràcia (en el bon sentit de la paraula) cal que aquests surtin dels moviments populars, ja que el sistema, diuen, és massa fort per poder canviar i millorar-ne el funcionament des del govern. Tanmateix, aquests moviments populars necessiten del reforç de la participació política, tot i que aquí és on es corre el risc de rebaixar els plantejaments i funcionament inicials.

Tot grup popular de lluita armada neix com a conseqüència de l'amenaça d'unes forces dictatorials o d'ocupació que imposen per la força la repressió i neguen la llibertat de persones i nacions. Però quan parlem de grups de lluita armada, com és el cas del M-19, és inevitable referir-se a la seva estructura interna, que frega els esquemes i estructures de qualsevol exèrcit militar. Això no dèxia de ser una incongruència en els objectius i fites del moviment d'alliberament, perquè es cau en la mateixa via combativa de l'enemic, al qual s'està denunciant i acusant.

Tant els resultats negatius de la lluita duta fins aleshores com els canvis socio-polítics del país, van fer veure clar que la millor via a seguir era la política. No us sona, això? A escala inferior, però, és el mateix planejament que aquí va optar fa uns mesos Terra Lliure...

Tanmateix, encara està per demostrar si a través d'aquesta línia política s'assoleixen els fins originals proposats. De moment, "xungo".

Insubmissió al quiri

A la Trienal de la IRG del passat estiu vam poder comprovar com a part dels històrics i tradicionals grups de "Peace and Nonviolence", també hi ha -i cada cop més- altres col·lectius que estan portant campanyes fortes per la "Total Resistance" (insubmissió). Són grups finlandesos, noruegs, alemanys, grecs, etc.... grups que es troben amb dificultats considerables, donada la manca de tradició d'una lluita civil contra el poder central, com s'ha estat portant a l'Estat espanyol des de fa ja uns anys. Aquest és un dels motius pels quals tots aquests col·lectius evocuen les seves mirades a la campanya d'insubmissió a l'Estat espanyol; vaja, que som els piners de la "Total Resistance".

A Finlàndia, per exemple, la "Union of Conscientious Objectors" està treballant fort per canviar l'actual llei d'objecció (imposada des del 87), que és tant o més discriminatòria que la d'aquí. Des del 88, han estat organitzant vagues i mobilitzacions de prestacinistes (amb participació majoritària), i han aconseguit que pel 92 surti una nova llei d'Objecció, menys injusta que l'actual.

Tanmateix, ells tenen clar que els serveis civils no són un fi per si sols. Des que es va aprovar la llei actual, el nombre d'insubmisos presos fan vagues de fam de

30 i 40 dies. Amb tot això, han aconseguit que la pena per insubmissió es redueixi a 8 mesos (dels 9 a 11/12 que havien de complir abans).

A Alemanya també hi ha grups molt potents que, des de fa anys, estan treballant per la insubmissió. DFG-VK, per exemple, defensen la insubmissió tant a la mili com als serveis civils, i de fet, a tots els serveis obligatoris resultants de la conscripció.

A Berlín, hi ha un altre grup que està lluitant fortament contra la conscripció. Allà no n'hi havia fins la reunificació d'Alemanya, és a dir, els joves berlinesos no havien de fer la mili, i els alemanys que anaven a viure a Berlín per lliurar-se'n no eren empresonats.

Ara, però, a l'antiga Alemanya de l'Est han adoptat la mateixa legislació que tenien a l'Oest i els insubmisos es troben en la mateixa situació que els insubmisos de l'altra banda.

A Noruega també hi ha grups canyosos que treballen per la Insubmissió. Al 90 van aconseguir una nova llei d'Objecció (que millorava en molts aspectes l'anterior).

Els suecs també van fer, l'any passat, una forta campanya contra la conscripció i contra els exèrcits professionals; i al menys van aconseguir que el tema es debatís al carrer.

A Grècia, sí que ho tenen fotut. Els grups pro-insubmissió són pocs i minoritaris i els pocs insubmisos que hi ha pateixen fortes repressions i empresonaments preventius que duren banstants mesos.

Com podeu observar, doncs, amb aquesta petita mostra informativa, el pati de la insubmissió en el camp internacional està molt pitjor que aquí. I nosaltres ens queixàvem...

Ara, a seguir endavant, que això no és res!

Núria Clotet

Només ens falta la teva empenta perquè
l'1 de gener de 1992 ens trobem a la

revista mensual
cruilla
ACTUALITAT I ALTERNATIVES

Per a subscripcions, informació i col.laboracions:

cruilla

ACTUALITAT I ALTERNATIVES

c/ Arc del Mercat, 4 BCN-08030 tel. (93) 384 32 95/

Per a col.laboracons econòmiques: Jordi Garcia Llib. n.úm. 1344-10 Ag. 722 CEPB 'la Caixa'

subscriu-t'hi
ara!

VILAMACOLUM, UN POBLE INSUBMÍS

Vilamacolum és un petit poble de l'Alt Empordà que té una població de 261 habitants. En Ramon Parnau, de 19 anys, és fill d'allà i ara, des de les eleccions del maig passat, n'és també l'alcalde. Com? Molt senzill. Ell, des de fa un any, és militant de Catalunya Lliure, tot i que els ideals catalanistes ja els arrossegava des que feia 2n de BUP, quan simpatitzava a MDT (Moviment per la Defensa de la Terra). Un cop a Catalunya Lliure, els companys - mig en conya- ja l'animaven perquè es presentés com a alcalde del seu poble en les eleccions municipals. Ell ja estava mig engrescat amb la idea, però el que el va acabar d'animar van ser unes jornades que va muntar Catalunya Lliure l'hivern passat sobre Política Municipal, a les quals ell va assistir.

Ja convençut del tot, va començar a buscar pel poble penya que volgués afegir-s'hi, i així va trobar 6 "socis" (6 amics seus) que serien els 6 regidors.

Fins aleshores, el partit polític que regia el poble era el PSC, però en aquestes eleccions va retirar la seva candidatura, de manera que no hi havia cap més aspirant a alcalde que ell mateix. Malgrat tot, van fer una bona campanya electoral per tal d'animar a la gent perquè votés.

I sí, sí... D'un cens de 212 persones en van votar 92 i 88 dels vots van anar a parar a Catalunya Lliure -vaja, a en Ramon. Tanmateix, ell va presentar un programa electoral molt concret i contundent a la gent del poble i, d'acord als resultats de les eleccions, sembla ser un programa força engrescador i convincent. Reivindicava coses com ara:

- La substitució de les forces d'ocupació espanyoles pels mossos d'esquadra.
- El suport al Comitè Olímpic Català.
- La senyera com a l'única bandera penjada a l'Ajuntament.
- El suport a tot tipus d'iniciatives catalanes.
- Suport a les reivindicacions de la pagesia catalana.
- Negar-se a fer cap tipus de tràmits dels papers de lleua pels joves que haurien de fer el Servei Militar.
- Donar informació sobre la Insubmissió.

SOBRE LA INSUBMISSIÓ?

Sí, aquest noi té clar que el millor camí per combatre la mili és la Insubmissió, perquè no vol que "cap jove vagi a morir-se de fàstic en un exèrcit aliè a la seva terra. Si no es mor de fàstic, morirà atropellat en algun accident o ves a saber què!"

Així doncs, de la mateixa manera que els

moviments antimilitaristes, en Ramon Parnau i companyia estan en contra del servei substitutori que s'obliga a fer als objectors de consciència "perquè -com diu ell- és col·laborar amb el joc d'un Estat; és el mateix que el servei militar."

El problema va venir quan un amic seu del poble volia fer la Prestació Social Substitutòria a Vilamacolum. Ells tenien i tenen clar que si recolzaven la Insubmissió era incongruent i incoherent que hi hagués alguna entitat o institució prestacionista al poble i, per tant, que hi hagués objectors realitzant el servei substitutori allà. Així doncs, l'amic va haver de buscar-se la vida pels pobles del voltant, intentant trobar un centre on poder realitzar la prestació social substitutòria. Tanmateix, en Ramon li va assegurar i garantir que si es feia insubmís tindria el recolzament de tot el poble i, òbviament, de Catalunya Lliure. (I de tots i totes nosaltres, què coi!)

En Ramon Parnau, però, encara no és insubmís: "apuraré al màxim, perquè es tracta d'aprofitar-se del seu joc fins que es pugui, però quan m'hi facin anar (a la mili) jo seguiré fent la meua vida, i si em volen venir a buscar, que vinguin, i ja veurem el merder que es munta!"

Cal dir que des que va sortir escollit en les darreres eleccions municipals, i presentant aquest programa tan "canyero", molts insubmisos i familiars o amics d'insubmisos d'altres pobles, se li han adreçat per demanar-li informació o recolzament. Fins i tot, una mare d'un insubmís del Ferrol es va posar en contacte amb ell per informar-lo del judici que tenia pendent el seu fill a La Corunya.

L'EXÈRCIT... QUAN NO ÉS ALIÈ A LA TERRA...

Unes línies més amunt, comentava l'alcalde de Vilamacolum que no col·laboraria mai amb un exèrcit aliè a la seva terra. Però... i si és de la terra, què passa amb aquest exèrcit?

"Quan Catalunya sigui independent - explica en Ramon Parnau- haurà de tenir una policia i haurà d'autodeterminar si vol també un exèrcit o no". La proposta d'exèrcit de Catalunya Lliure -en el cas que es decidís tenir-ne un- seria un exèrcit voluntari molt reduït i que complís una funció únicament defensiva (sense haver d'anar a fer el "primo" a cap golf)."

Així, la previsió d'un servei militar voluntari, no li sembla malament, perquè no és obligatori; "que hi vagi qui vulgui", diu. Tanmateix, en Ramon

reconeix que un exèrcit professional és més perillós -perquè està dotat d'una millor preparació i compta, alhora, amb més poder-, però, tot i així, ha d'existir al país un cos d'aquest tipus, fins al dia que s'arribi a viure en societats desmilitaritzades i sense exèrcits. "Perquè la terra sempre ha estat moguda per ideals que ara neixen i ara moren..."

CATALUNYA LLIURE I TERRA LLIURE

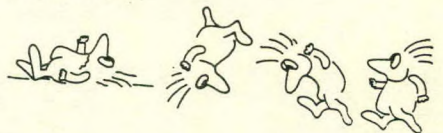
"Terra Lliure és un grup armat que va néixer amb els objectius de defensar-se de les opressions de l'Estat espanyol i el seu exèrcit". Malgrat les associacions que s'acostuma a fer entre Catalunya Lliure i Terra Lliure, cal dir que "Catalunya Lliure no n'és el braç polític; Terra Lliure actua -o actuava- pel seu compte; i cal no confondre ser el braç polític d'un grup armat amb el fet de recolzar-lo i donar-li suport".

Tanmateix, quan ara es parla de Terra Lliure ja no es fa de la mateixa manera que uns mesos enrere. L'abandó de la lluita armada per part d'aquest grup l'ha entès cadascú a la seva manera i se n'han fet múltiples interpretacions. En Ramon Parnau opina que ha estat una renúncia a molts anys de lluita i que suposa un pas enrere a la lluita i sacrifici que han estat portant fins ara. "Sembla com si renunciessin a tots els anys de lluita que porten des de fa temps i que ara demanessin el perdó".

Segons l'alcalde de Vilamacolum, el pas que han fet alguns membres de Terra Lliure a Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), ha estat pel fet que buscaven un grup polític amb prou força com per poder aconseguir els seus objectius per la via política, i Catalunya Lliure no entrava dins d'aquests paràmetres. Tanmateix, segons en Ramon, ERC és ara independentista perquè li interessa, i saben que facin el que facin tindran vots, perquè és un partit històric que ha quedat gravat a la memòria de la gent; en canvi, Catalunya Lliure és més nou i està format sobretot per gent molt jove.

I així està el pati. Ara cal esperar i veure si els brots independentistes i d'insubmissió també s'escampen per tot arreu de Catalunya i a l'estranger. Us ho imagineu?

Núria Clotet

BERLIN

Des de Berlín ens informen que l'insubmís Ralf Wiedemann és en presó preventiva a l'espera de judici. El dia 2 de gener de 1991 en Ralf fou cridat a files pels militars però decidí no anar-hi. Estava preparat per ser arrestat per la policia militar ("Feldjäger") però l'exèrcit no volgué fer-se cap mala propaganda arrestant-lo públicament. L'1 d'octubre, durant una fabulosa acció de la campanya contra el reclutament de joves pels militars, en Ralf fou arrestat mentre participava en un bloqueig dels trens que transporten els reclutats a les casernes. Cal adreçar les cartes de protesta a:

Minister of Defense
Gerhard Stoltenberg
Hardthöhe
5300 Bonn
Germany

o bé a l'estat responsable de l'empresonament d'en Ralf:

Staatsanwaltschaft Wuppertal
Eiland 4
5600 Wuppertal 1
Germany

Les cartes de solidaritat es poden adreçar a:

Ralf Wiedemann
c/o Kampagne gegen Wehrpflicht
Zwangsdiene un Militar
Badensche St. 29
1000 Berlin 31
Germany

MUNIC

Hannes Fisher és a la presó per un quants bloquejos no violents de míssils Pershing II. Estarà tancat durant 210 dies, des del 8 de juliol de 1991 fins el 5 de febrer de 1992. Envieu mostres de solidaritat a:

Hannes Fischer
Justizvolkzugsanstalt Stadelhelmer
Str. 12
8000 München
Germany

GRÈCIA

Grècia és un dels països de la comunitat europea amb una política més repressora envers l'antimilitarisme. No existeix cap reconeixement legal de l'objecció de consciència i, a més, oficialment el país està en guerra amb Turquia des de 1973, a partir del conflicte de Xipre, fet que endureix l'actitud militar davant de les persones que es neguen a servir l'exèrcit. Aquest és el cas de Pavlos Nathanael, objector insubmís que va ser detingut la nit del 15 de setembre d'aquest any mentre enganxava cartells que demanaven solidaritat pels 400 objectors ja empresonats pel govern grec.

L'empresonaren en espera de judici -que estava previst per l'onze de novembre a Atenes- a la presó militar d'Avlona, acusat d'"insubordinació en temps de mobilització general".

Malgrat la duresa de la situació, 50 objectors no religiosos han declarat públicament la seva objecció davant les autoritats militars. D'aquests, una tercera part s'han declarat insubmisos.

Les organitzacions d'objectors grecs demanen mostres de solidaritat. Cal enviar faxes de protesta per la situació de la objecció a Grècia i pel cas de Pavlos Nathanael en particular a:

Mr. Tsaldaris, president del parlament grec.
FAX 32 38 832

Mr. Varvitsiotis, ministre de defensa.
FAX 64 43 832

Mr. Papakonstantinou, ministre de justícia.
FAX 77 59 879

Feu arribar una còpia al Casal de la Pau per remetre-la al moviment antimilitarista grec.

Des del passat mes de maig fins aquest setembre l'insubmís N. Maziotis estava empresonat amb l'acusació de desertió. Maziotis ha estat defensat per comitès d'insubmisos, antimilitaristes i anarquistes de Grècia i per diversos grups d'insubmisos i objectors d'Europa. Durant la seva detenció, Maziotis tenia molts problemes amb els directes de les presons (el juliol el traslladaren de la presó militar de Tessalònica a una altra a Atenes) i ha estat aïllat gairebé cada setmana.

En el procés (16-9) Maziotis ha estat condemnat a un any d'empresonament amb suspensió; però un dia després ha rebut un paper de l'exèrcit per a presentar-se a la mili. Per aquesta raó, és possible que l'empresonin un altre cop.

La nit abans de la sentència sis persones del comitè de defensa de N. Maziotis a Atenes foren també detingudes, quan posaven cartells de propaganda de la insubmissió i particularment del cas del seu company, que era a punt de jutjar-se. Un d'ells, anomenat P. Nazanaïl, que també és insubmís, fou retingut i transportat a la presó militar. Nazanaïl està acusat de desertió, i el jutjaran el dia 11 de novembre.

Com Maziotis, Nazanaïl també es nega a fer el servei militar, perquè creu que l'exèrcit és un mecanisme armat de violència, destinat a conservar l'actual organització social i preocupat per estendre els interessos de la classe dominant a l'estranger. La història de l'exèrcit grec prova aquest argument: guerra civil grega (1944-49), expedició a Corea, cop d'estat de 1967, i repressió de la rebelió estudiantil de 1973.

P. Nathanaïl manifesta que "l'única guerra en la que participaré és aquesta entre els que volen utilitzar la violència com un mode de solucionar les relacions humanes i els que volen construir relacions entre persones lliures i que col·laboren lliurement; és a dir, en la guerra social. El paper de l'exèrcit és sempre entre els primers i la meua posició i les meves idees socials em colocaran al costat dels segons".

LA INSUBMISSIÓ

Si en els orígens de la lluita, l'Objecció de Consciència al Servei Militar suposà un qüestionament d'aquest en quant era una escola per a la guerra i no pas una contribució a la pau, en l'actualitat la Insubmissió suposa un qüestionament a la conscripció com a tal, és a dir, al dret que es pren l'estat de disposar per al seu servei dels joves mascles de determinada edat.

Entre els dos qüestionaments hi ha una diferència d'anys, d'èpoques, però es pot dir que històricament tan un com l'altre marquen un punt d'inflexió definitiu en la lluita per la llibertat de consciència, i en molts aspectes, encara que sembli el contrari, els primers objectors i els actuals insubmisos són molt propers.

Podríem definir la Insubmissió com la doble objecció: L'insubmis objecta la obligació de fer la mili i objecta també la llei que regula la objecció (la LOC).

No cal oblidar que objectar és fer desobediència civil, és a dir, "negar-se a obeir una ordre o una llei per considerar-la injusta o inacceptable, fent prevaldre la decisió de la pròpia consciència sobre la llei positiva.(1)". Objectar és per tant una actitud que pot prendre tota persona, és un dret humà que pot ser aplicat en molt diverses situacions. És una importantíssima eina de llibertat i de lluita, que permet a la persona decidir sobre si mateixa, actuar sempre d'acord amb les pròpies conviccions, ésser, en paraules de Terricabres sobirà de la pròpia consciència.

Però naturalment un eina tan valuosa i tan descentralitzada "obliga" als estats i als estaments del poder a actuar-hi en contra, i és per això que la història de la objecció de consciència, i concretament la objecció de consciència al servei militar va lligada a la repressió. Es pot dir que sempre, i en els diversos països i estats, el procés és semblant: primer la repressió és molt dura, després, dins l'estructura democràtica, el govern posa en joc una repressió més subtil, que intenta incorporar la desobediència dins el sistema, buidant-la de contingut: Aprova lleis que regulin la objecció, que la limitin i la castiguin.

En els països europeus que ens han precedit en gairebé deu anys i que han deixat que les lleis es posessin en marxa, el resultat és dramàticament clar: la objecció és una forma més de fer la mili, de servir al sistema militarista. Els estats no tan sols han aconseguit canalitzar la lluita antimilitarista incorporant-la al sistema sinó que a sobre s'estalvien molts diners utilitzant als objectors per a "cobrir necessitats socials i poden seguir destinant pressupostos importants a defensa i armament.

Al nostre estat, en canvi, la llei encara no s'ha posat del tot en marxa i la possibilitat d'evitar aquest greu error encara és a les nostres mans. Desobeir la L.O.C és continuar amb els principis antimilitaristes que van generar la Objecció. Però si bé el NO ala Mili és

actualment recolzat per amplis sectors socials i és un element aglutinador, el No a la P.S.S. és més difícil d'assumir, ja que s'enfronta a conceptes erronis i a una important confusió potenciada deliberadament pel govern.

Els primers objectors no tan sols reivindicaven un servei civil en comptes del militar sinó que el posaven en marxa, propulsant un important moviment de voluntariat que pretenia denunciar la manca de política social de la dictadura i construir dinàmiques socials solidàries i creatives, autogestionades, que volien posar les bases per un canvi social fonamentat en la justícia. Aquests Serveis Civils van tenir una gran importància en el canvi social del nostre país, i han inspirat molts moviments posteriors. Però no tenen res a veure amb la mili. Una prova d'això és que els serveis civils els podia fer tothom qui ho volgués, voluntàriament, sense condicionaments de sexe ni edat. Els serveis civils continuen existint arreu, amb altres noms, en els barris, als casals, esplais, en el treball per la pau i la solidaritat, en les organitzacions de tot tipus que lluiten contra la marginació, per la justícia, per la cultura, pels drets i la llibertat... La PSS no té absolutament res a veure amb això, i en canvi des d'amplis sectors s'interpreta el no a la PSS com un NO als serveis voluntaris, negativitzant així l'actitud de desobediència i associant-la a actituds insolidàries. Aquesta confusió és alimentada pel govern, qui amb el suport dels mitjans de comunicació ha presentat la PSS no pas com el que és, anomenant-la

sovint servei civil i fins i tot equiparant-la al servei voluntari i voluntariat social.

Davant aquesta confusió és bo tenir present una sèrie de punts per entendre el que significa realment la postura d'insubmissió :

- Si no existís el Servei Militar no existiria la P.S.S.

- Si es vol treballar per la societat, per la justícia, la pau, etc. hi ha moltes organitzacions on canalitzar aquesta solidaritat. No cal esperar a que ningú en obligui a fer-ho.

- La contribució VOLUNTÀRIA a la societat és això, voluntària.

- La P.S.S. és una prestació obligatòria que s'imposa com a preu per haver l'estat acceptat la objecció a la mili.

- Dir si a la PSS és acceptar la llei que la regula, i aquesta, entre altres coses:

-castiga l'objector amb una prestació més llarga

-no desvincula l'objector de l'aparell militar

-suposa el dret de l'estat a jutjar la consciència i a investigar la vida privada

-vulnera per tant drets constitucionals

com el de la llibertat de consciència i el dret a la intimitat

-contribueix a la militarització de la societat, aconseguint que es pugui fer la mili dins de sectors propis de la societat civil

-les places destinades a prestacionistes treuen llocs de treball per als que altres persones s'han format (Assistents socials, educadors, personal sanitari...)

-i per sobre de tot nega l'objecció com a dret fonamental, supeditant-la al deure de servir a l'exèrcit

Es cert que des del punt de vista particular d'una entitat civil i un objector vinculat a aquesta, poder-hi fer la PSS els beneficia a tots dos. Però al mateix temps tan l'entitat com l'objector estan dient Si a la LOC en tan que la obeeixen i l'apliquen. I dir si a la LOC vol dir acceptar que no es consideri la objecció com un dret fonamental, acceptar que un tribunal pugui investigar i jutjar consciències, acceptar que un cop incorporat a files un ja no es pot declarar objector....

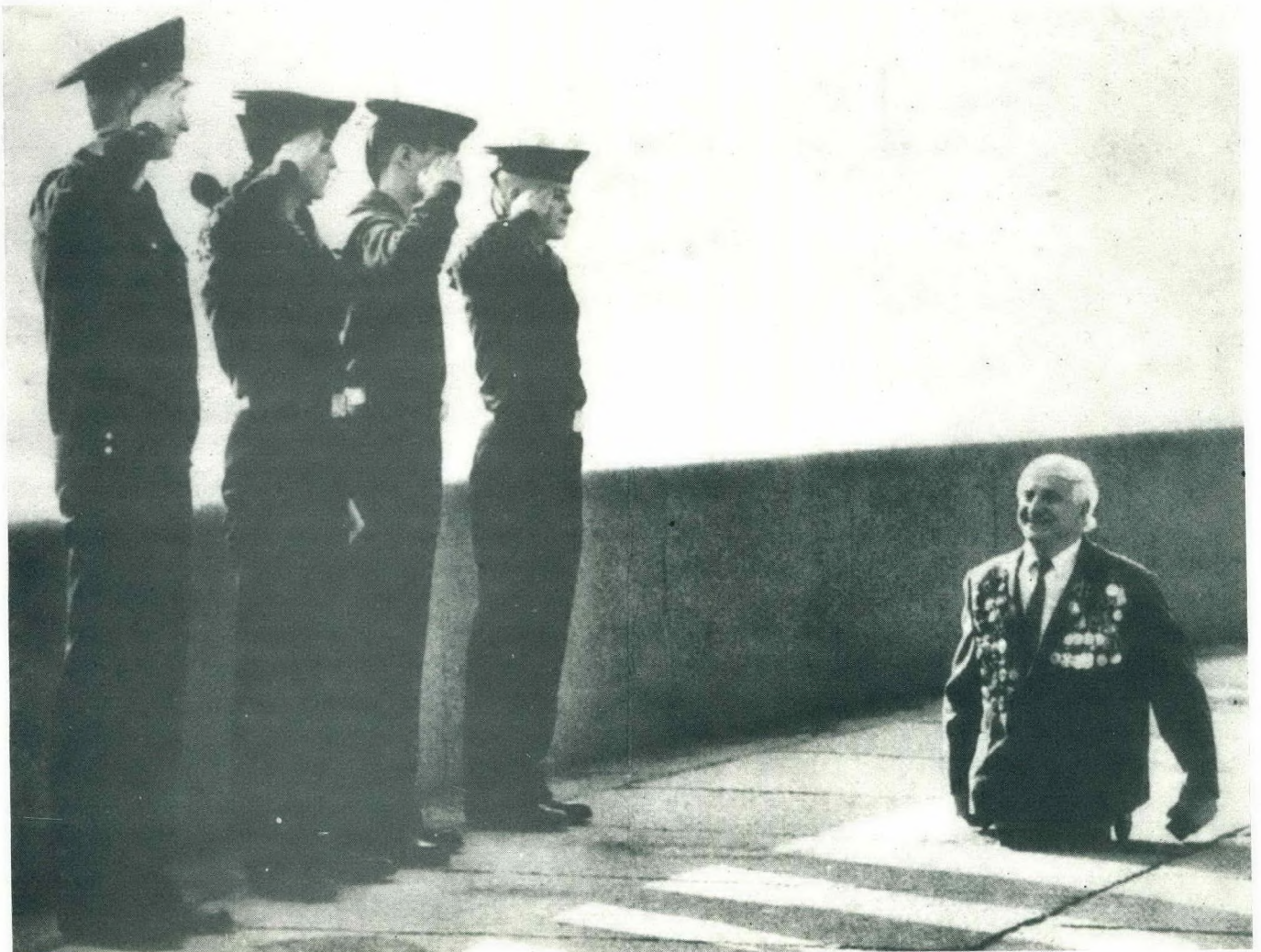
Acceptar la LOC també vol dir acceptar que es castigui a l'objector amb una prestació de més durada, que l'objector no quedi desvinculat de l'aparell militar, que la militarització de la

societat s'estengui a sectors que fins ara eren de domini civil...

I vol dir també contribuir a que l'estat no millori els serveis socials, sanitaris, comunitaris, ja que la utilització d'objectors tapa forats que haurien de cobrir professionals remunerats ,fent per tant que aquest s'estalvi uns diners que no repercuteixen a l'àmbit social alhora que cobrint feines per les que no s'està format es deterioreni els serveis.

M.Dolors Sabater

Publicat a DEBAT JUVENIL N.43/44, Monogràfic sobre el Servei Militar, editat pel Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, Estiu/91.

EL KLEENEX

desinformatiu per la lluita anti-militarista

Per què el Kleenex? Perquè el MOCADOR, com s'usa diverses vegades entre rentada i rentada, és una font constant de contagi. Amb un kleenex, en canvi, els microbis van de cap a les escombraries. Aquest és el principi del kleenex: tots els seus articles són d'un sol ús, i qualsevol similitud amb personatges de la "moguda" de la insubmissió no només és pura coincidència sinó que a més a més és casualitat.

Després del gran èxit de la "1a porra-kleenex" (veure Mocador 17), l'equip de redacció del Kleenex llença un nou repte, la "2a porra-kleenex". Es tracta d'endevinar quants mesos de mili demanaran els partits polítics de cara a les properes eleccions: (marqueu el nombre de mesos, o EP per exercit professional)

PSC/PSOE PP: IU/IC: CiU:
CDS: PCC: ERC: PNB:
EA: EE: PCE/ML: HB:

L'aposta és de 100 ptes i es sorteja un enciam antimilitarista. Si algun dels partits deixa d'existir no comptarà pel còmput final. (No cal que retalleu la pàgina per enviar les respostes: existeix un sistema de reproducció anomenat fotocòpia que podeu utilitzar per no fer malbé el vostre Mocador original).

Davant del gran èxit de la cançó "l'insubmís" d'en Lluís Llach amb els cors de gent de la "moguda insubmisa", els de l'AOC volen gravar una cançó amb en Joan Manuel Serrat que es titularia "el prestacionista". Seria una cançó desenfadada per intentar promoure l'objecció "legal" com a forma poc compromesa de lliurar-se de la mili sense deixar de complir amb la pàtria.

No és veritat que els kurds ja no pateixin problemes: el que passa és que ara són els "amics" turcs els que els matxaquen i no interessa que se sàpiga de cara al seu imminent ingrés a la CEE.

Estrenes cinematogràfiques: "El silencio de los borregos" (política-ficció). Una producció de Vargas Films, dirigida per Julay García. Argument: el ministre de defensa d'un país del sud-oest d'Europa (protagonitzat per José Sazatornil) aconsegueix a base de mà dura i repressió selectiva acabar amb els insubmisos, i fa que la mili i el servei social prostitutori (SSP) es consolidin. Nominada per a 7 Patriots.

Davant del canvi de jurisdicció que afectarà els insubmisos al servei militar (de militar a civil), l'assemblea d'insubmisos ha decidit de canviar la seva declaració davant del jutge per aquesta: "Manifesto que sóc pròfug, per tant militar, i que no reconec la jurisdicció civil".

Cas inèdit!!! Es reenganxa sis mesos més a la mili per protestar per la marginació que pateixen els soldats en la durada del seu

servei, tot demanant que s'equipari a 18 mesos la durada dels dos serveis (mili i PSS). Alguna associació d'objectors ja estudia la possibilitat de donar-li suport, tot i que encara no estan segurs que fos exactament això el que ells demanaven.

Aquest cop ja és definitiu: l'equip de redacció del Kleenex ha decidit deixar de publicar-lo com a espai fix dins del Mocador, i dissoldre's en una tassa de cafè.

NO T'ENGANYIS.

NO ÉS VIDA.

L'equip de redacció del kleenex no descarta la possibilitat de convertir-se en un espai fix del Mocador, i resta obert a la col.laboració espontània de tothom. O sigui, que qualsevol parida que se us acudeixi l'envieu al Casal, indicant sempre que és pel Mocador, però per a la secció Kleenex.

Collection Number: AG1977

END CONSCRIPTION CAMPAIGN (ECC)

PUBLISHER:

Publisher:- Historical Papers Research Archive

Location:- Johannesburg

©2013

LEGAL NOTICES:

Copyright Notice: All materials on the Historical Papers website are protected by South African copyright law and may not be reproduced, distributed, transmitted, displayed, or otherwise published in any format, without the prior written permission of the copyright owner.

Disclaimer and Terms of Use: Provided that you maintain all copyright and other notices contained therein, you may download material (one machine readable copy and one print copy per page) for your personal and/or educational non-commercial use only.

People using these records relating to the archives of Historical Papers, The Library, University of the Witwatersrand, Johannesburg, are reminded that such records sometimes contain material which is uncorroborated, inaccurate, distorted or untrue. While these digital records are true facsimiles of paper documents and the information contained herein is obtained from sources believed to be accurate and reliable, Historical Papers, University of the Witwatersrand has not independently verified their content. Consequently, the University is not responsible for any errors or omissions and excludes any and all liability for any errors in or omissions from the information on the website or any related information on third party websites accessible from this website.

This document is part of a collection held at the Historical Papers Research Archive at The University of the Witwatersrand, Johannesburg, South Africa.